

A watercolor illustration of a garden path. The path is bordered by a white picket fence on the left. The path leads towards a blue sea under a blue sky with white clouds. The foreground is filled with green foliage and pink flowers. The text 'Tracy Rees' is written in a dark blue serif font at the top, and 'Väike maja mere ääres' is written in the same font in the lower right.

Tracy Rees

Väike
maja
mere
ääres

Originaali tiitel:
Tracy Rees
The Little House by the Sea
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis ei ole avalikus kasutuses, on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute, kohtade või sündmustega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Tracy Rees, 2022. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E12429123
ISBN 978-9949-87-170-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*See raamat on loomulikult pühendatud Lucy Daviesele.
Jumal tänatud, et me ei pidanud käiku laskma plaan Z-i.*

PROLOOG

VEEBRUAR

„Kitty, on aeg koju minna. Kitty? Kell on pool seitse, me paneme ukсед lukku. Kitty!“

Viimaks tungis hää mulle mõtetesse. Taevake, väljas on tööpoolest juba pime ja kinnisvaramaakler Rebecca kustutab kontoris tulesid (see ütleb nii mõndagi, et me sinatame, arvestades, et ma ei osta ega müü midagi ega ka tööta siin). Kui fluorestseeruvad tuled ükshaaval kustuvad, jäävad reklaamtahvlid tänavalaternate oranžis kumas nõrgalt vilkuma.

„Palun vabandust,“ vastan kohmetudes. „Kas ma pidasin sind kinni? Olin oma maailmas.“ Unistuse maailmas. Mõned inimesed võtavad lohutust vajades klaasikese veini, istuvad vahuvannis või helistavad sõbrale. Minu jaoks on lohutavaks kinnisvarabüroodes käimine ja müügis olevate majade vaatamine. Kandun kohe porisest, vihmasesst Londonist kaugele ja elan parimat elu – erinevad versioonid sõltuvalt sellest, millist maja ma vaatan.

See ei pea olema midagi suurt, uhket ega luksuslikku – ma ei unista õhulossidest –, aga tahan oma pesakest, ilusat ja rahu-

likku. Kahest magamistoast piisab – üks mulle ja Mitchile, teine ööbimiseks sõpradele ja sugulastele. Tahaksin aeda õunapuid ja ilusate vaadetega jalgradu. Kui unistan tõsisemalt, tahaksin elada mere läheduses ja ärgata iga päev kajakate kisa peale, aga see on tõesti ainult unistus. Mu vanem õde Cooper elab Surreys maal ja me oleme alati olnud lähedased, nii et mu „tõeline“ unistus, kui selline asi üldse olemas on, on elada kusagil tema lähedal. Siis saaksime käia koos kohvitamas, vajadusel teineteise lemmikloomade eest hoolitseda, teineteisele õhtusööki valmistada. See oleks idülliline.

Lisaks Mullins and Meade'is müügil olevale Londoni kinnisvarale müüvad nad üksikuid ilusaid maju ka Londoni lähiümbruses ning ma olen neid peaaegu tund aega vahtinud. Kuhu aeg küll kaob?

„Pole hullu.“ Rebecca vaatab mind mantlit kinni nõõpides heatahtlikult. „Ma ootasin maamõõtmise tulemusi, aga nüüd pean koju minema.“

„Loomulikult. Noh, aitäh veel kord. Ehk ühel heal päeval...“

Kiirustan minema, kui Rebecca ukse lukustab ja halli õhtusse kaob. On veebruari keskpaik, pilkaselt pime ja sajune. Õhtu ei ole meeldiv, aga ma suudan *sellegipoolest* unistustes eemale kanduda.

Avastan end vaatamas müügis olevate majade reklaame valgustatud vitriinaknal. London minu ümber kihab ja keeb. Baa-rist teisel pool tänavat kandub Oasise loo meloodia niiskesse sinakasmusta õhku ja tekitab nostalgilise tunde. Buss sõidab mootori mõirates mööda, paisates üles rämpase vee tsunami, mis mu püksisääred läbi leotab. Aga mind see ei kõiguta. Olen mõtetes võluvas kahe magamistoaga otsapoolses ridaelamuboksis vaatega Surrey-Sussexi piirile. *Millised ilusad bordemustrid söögi- toas! Ja kas kaminas on originaalkivid? Kui kaunis.*

Ma olen ikka täiesti lootusetu. Mitch ei ole maale maja ostmisest samasuguses vaimustuses. Ta on sellega muidugi nõus, aga ta pole selline unistaja nagu mina. Ta korrutab mulle, et see juhtub siis, kui aeg on õige, ja rahalises mõttes pole see võimalik enne kui ehk alles kahe aasta pärast. Ma tean, et olukord on kõigi jaoks ühesugune – majad maksavad ebanormaalselt palju –, aga iga kord, kui tööpäev varem lõpeb, ei suuda ma Mullins and Meade'ist sinna sisse astumata mööduda.

Kui seal on parasjagu rahulik, lobisen töötajatega majadest ja nad viskavad nalja, et peaksin sinna tööle tulema. Tegelikult see isegi meeldiks mulle, aga ma teenin praeguses töökohas rohkem ja tahan sissemakseks raha koguda. Kui neil on tegemist, lülitan nende telefonikõned mõtetest välja ja uurin müügis olevaid ilusaid maju. Neist on väga kena, et nad mul seal olla lasevad. Kahtlemata on nad aru saanud, et minu peale pole mõtet aega raisata, aga neid ei paista häirivat see, kui ma potitaimena nurgas seisan.

Oo, milline maja! Neli magamistuba, sinine välisuks ja krohvitud seinad roniroosi varjus. Piisavalt ruumi maja ees autode parkimiseks, kahekohaline garaaž, suur aed suurte viljapuudega ja kiik. Aknaalused pingid elutoas ja suures magamistoas! Stiilne talveaed...

Ja niisama lihtsalt kandungi ma mõtetes sinna, keras aknaalusel pingil, kruus kuuma teega käes, vaatan linde söögimajas... See on pelgalt unistus. Ehkki oleme mõlemad aastaid täiskohaga töötanud ja elanud kõige odavamas ehk kõige väiksemas ja nirumas ühetoalises korteris Londoni kõige kahtlasemas linnaosas, ei saaks me endale sellist maja lubada. Vahel mõtlen, et äkki peaksime maksma rohkem, et praegu kohe kusagil ilusamas kohas elada. Siis läheks meil muidugi maja ostmisega veel kauem aega, aga võib-olla ei tunduks see nii pakiline, kui elu

oleks vahepeal pisut ilusam. Mitch on aga meie praeguse elukohaga rahul.

„Maja ostmine on *sinu* unistus, kullake,“ ütleb ta ikka. „Mina võin siin edasi elada ja rahaga koonerdada, et sa kunagi selle saaksid.“

See on temast armas, aga vahel soovin, et see oleks ka tema unistus. Samas olen ju siiski mina see, kelle jaoks oma maja on kinnisideeks seitsaadik, kui ema ja isa lahutasid. Cooper ütleb, et ma tahan meeleheitlikult taastada lapsena kogetud turvatunnet.

Ohkan ja suundun viimaks koju.

Meie kortermaja on lihtsalt jöle. Ülemise korruse naabrid on lärmaid ja agressiivsed. Nad karjuvad meie peale, kui palume neil viisakalt muusikat, karjumist, trampimist vaikselt võtta – uni on hinnaline väärtus. Korralikku kööki ei ole, kõigest väike nurgake elutoas pliidi, röstri ja veekannuga, nii et me ei saa tegelikult normaalset sööki valmistada. Majaomanik ei luba midagi ümber teha, sest see rikkuvat väidetavalt esteetiliselt midagi ära. Kes võinuks arvata, et kriimustatud tume vineermööbel ja tumeroheline kontorivaip on esteetiliselt?

Ja seda hoolimata asjaolust, et ma olen sisekujundaja! Noh, peaaegu. Töötan ühe sisekujundaja juures projektijuhina, mis tähendab, et tegelen paberimajandusega. Aga järgmisel nädalal hakkab tegema koostööd ühe kliendiga – minu esimene klient. No tegelikult ma aitan – Leo on juhtivdisainer –, aga mul on ikkagi väga hea meel. See on esimene projekt, millega ma saan tegelda otsast lõpuni, ja loodetavasti on see hüppelauaks sisekujundajaks saamisel. Klient on jõukas Wandsworthi pankur, nõudlik ja pahur proua Fortran, aga mul ükskõik. See on ainult natukene kehvem variant kui oma kodu sisustamine.

Selline ametivalik tuleneb mõistagi minu suurest maja-armastusest, aga tegelikult pole see üldse selline, nagu ma ette kujutasin. Mu ülemus Nigel on türann. Töökoormus on meeletu ja kliendid sageli võimatult kapriissed. Igavate stressirohkete tööpäevade ja kitsukeses korteris tudengite kombel makarone või kaasa ostetud toitu süües veedetud õhtute kõrval on ainsaks heaks asjaks mu elus Mitch. Saan ise ka aru, et see pole päris normaalne, aga mis ma teha saan? Oleme sellest tihti rääkinud – need on valikud, mida me teeme ühise tuleviku nimel.

Sõidan kolmandale korrusele liftiga – täna see vähemalt töötab. Kibelen Mitchile proua Fortranist rääkima. Kui teen oma tööd hästi, saan palka juurde ja maja sissemaksuks mõeldud summa kasvab kiiremini. Ja praegu on see ju hea, eks? Kõigist selle puudustest hoolimata on see korter koht, kus me Mitchiga saame päeva lõpus teineteise kaisus olla, diivanil keras telerit vaadata ja reedeõhtuti õlut juues naerda. See on esimene koht, kus me koos elama hakkasime, ja see mõte toob mulle naeratuse näole...

Astun sisse, ise elevel soovist oma uudiseid jagada. Ja kuna meie tillukeses kodus ei ole mingeid nurki ega nurgataguseid, avaneb mulle kohe vaatepilt Mitchist mingi naise embuses – käed, huuled ja kuidagimoodi ka jalad – *kuidas nad ümber ei kuku?* Nad hüppavad teineteisest eemale ja põrnitsevad mind, mina omakorda neid. Naine on tema kolleeg Rachel, kes taipab sügavalt punastada.

„Issand jumal,“ pomiseb Rachel. „Kitty, mul on väga kahju.“ Ta ei vaata seda öeldes minu poole. Mitch on ehmatusest kange.

Ma ei oska muud öelda, kui totralt: „Oh, tere, Rachel.“ Ja me kõik põrnitseme veel natuke aega.

Viimaks Mitch kõhatab. „Issand jumal, kui õudne,“ ütleb ta ja astub Rachelist eemale. „Kitty, mul on tõesti kahju. Ma ei tahtnud, et sa sellest nii teada saada. Kavatsesin sinuga nädalavahetusel rääkida...“

Ja *sel* hetkel kaob mul pind jalge alt. Sest see tähendab, et tal on midagi öelda, ta peab midagi üles tunnistama. See tähendab, et ma ei saanud olukorrast valesti aru – kui see üldse võimalik oleks.

Ei, ei, ei, ma ei mõista! Olen tükk aega tardunud. Ma ei suuda liigutada, rääkida, mõelda. Olen paigale naelutatud ja tunnen vaid külma – nii käed kui jalad. Kõrvus kohiseb. Alles paar minutit tagasi mõtlesin ma ju Mitchile kui oma *maailmale*.

Lõpuks hakkab aju taas tööle. *Kavatsesin sinuga nädalavahetusel rääkida.* Tema sõnad korduvad mul peas. See tähendab, et see on mõnda aega kestnud ja nad on arutanud, kuidas seda mulle öelda, mis tähendab, et Mitch jätab mu arvatavasti Racheli pärast maha, või vähemasti ta kõhkleb...

Ei, ma ei suuda sellele mõelda. Elu ilma Mitchita oleks... Ma ei taha mõeldagi elule ilma Mitchita. Süda on rinnust välja rebitud ja virutatud üle kareda metsarohelise nailonvaiba.

Kõige hullem on see, et nad on mõlemad normaalsed inimesed. Nad ei teeks seda niisama naljaviluks. See tähendab midagi. Ma punnin reaalsusele veel natuke aega vastu – tuimana ja segaduses. Siis variseb see kõik mulle järsku kaela.

Ilma Mitchita, kes on ülikoolist alates mu kallim olnud, minu esimene armastus ja parim sõber, on mul vaid töö, mida ma vihkan, korter, mida jälestan, ja võimatu unistus osta maale maja, mida ma ilma temata nagunii ei taha. *Issand jumal.*